

стрѣлы и неправилно къмъ высочината на мрака и въ мигъ са изгубвахъ и пакъ са отъ ново искрѣяхъ много по голѣмы и по свѣтливы; когато Арбакъ са обърнѣ къмъ лѣвья проходъ, той съгледа една върволица отъ въздушни сѣнки, която като облакъ ту са издигаше къмъ неимѣримата высочина, ту изчезваше както дымътъ изчезва.

Арбакъ обърнѣ смутеня си позледъ къмъ насрѣшния жгълъ, и ето че и тамъ слѣзвахъ, на мѣсто да са качатъ, отъ мрачната височина други сѣнки и измивяхъ бържи лѣвья проходъ като че са блѣскахъ отъ теченіето на нѣкоя невидима рѣка; но лицата на тѣзи бѣхъ по явственни отъ първитѣ, и едни бѣхъ веселы, други унилы, на еднитѣ блѣстѣше засмѣността на надѣждата, а на други са изобразяваше ужасътъ на отчаяніето. И толкози бързо и твърдо бѣ подскачанѣето на сѣнкитѣ щото очитѣ на съневидѣція са примрежвахъ и вчетворявахъ предъ выхрушката на разнообразитѣ и пѣстры предмети, които му са виждахъ като движими отъ чужда нѣкоя сила.

И като са обърнѣ възъ друга страна Арбакъ видѣ въ дълбочината на пещерата грамадна образъ на една исполинска жена сѣднѣла на мъртешкы главы. Тя тѣчеше платно нѣкакво мрачково и странно, и тѣкашето слѣдуваше движеніето на насрѣшнитѣ безбройны колелета които бѣхъ помежду стѣлповетѣ и са виждахъ да сѣ главнитѣ двигатели на сичката машинѣ. Струваше му са че една магическа сила го тикаше къмъ великата онѣзи художница, и че магическа тоже сила го спрѣ неподвиженъ когато са намѣри предъ нея Важны, спокойны и прекрасны въ спокойствіето си са виждахъ чертитѣ ѝ, и Арбакъ мисляше че има предъ себе си колосално изображение на отечественныя си Сфинксъ. Гладкото ѝ лице не са смутяваше нито отъ страсти нито отъ чловѣчески желанія, но са виждаше като символъ на вѣчно спокойный умъ; нито радость, нито скърбъ, нито възпоминанія или надѣжды впечатлителны, съ една дума, нищо отъ свойствата на чловѣческото сърце не са заблѣзваше. Голѣмата ѝ тайна бѣ хубостъта ѝ; тя вдѣхваше уваженіе, а не ужасъ, виждаше са че е опълтяванѣе на Величіето, и Арбакъ осѣти че устата му неволно са отваряхъ и пытахъ.

— Коя си ты? какво е твоето занятие?

— Азъ съмъ онѣзи която си ты позналъ, отговори колосалното привидѣніе безъ да си прекъсне работата. Наричамъ са *Природа* и ето колелетата на свѣта, които турямъ въ движеніе съ рѣцѣтѣ си ради живота на сичкитѣ нѣща.